

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 18 kwietnia 2025 r.

Poz. 2109

WYROK NR SYGN. AKT III SA/WR 164/24
WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 24 października 2024 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA
Sędziowie Sędzia WSA
Sędzia WSA

Kamila Paszowska - Wojnar
Magdalena Jankowska - Szostak
Anetta Chołuj (sprawozdawca)

po rozpoznaniu w Wydziale III w dniu 24 października 2024 r.
na posiedzeniu niejawnym w trybie uproszczonym
sprawy ze skargi Prokuratora Rejonowego w Dzierżoniowie
na § 5 ust. 1 pkt 8, § 7 ust. 1 i 2 uchwały oraz § 6 ust. 4, § 15 ust. 4 załącznika
do uchwały Rady Miejskiej Dzierżoniowa
z dnia 28 listopada 2022 r., nr XLVII/432/22
w przedmiocie ustalenia strefy płatnego parkowania na drogach publicznych na terenie Dzierżoniowa
oraz ustalenia stawek i sposobu poboru opłat za postój pojazdów samochodowych w tej strefie

stwierdza nieważność uchwały w zaskarżonym zakresie.

Uzasadnienie

Dnia 28 listopada 2022 r. Rada Miejska Dzierżoniowa na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 8 i art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2022 r., poz. 559 ze zm.) — dalej u.s.g., w zw. z art. 13 ust. 1 pkt 1, art. 13b, art. 13f, art. 40a ust. 1 ustawy z 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz.U. z 2022 r., poz. 1693 ze zm.) — dalej: u.d.p., podjęła uchwałę nr XLVII/432/22 w sprawie ustalenia strefy płatnego parkowania na drogach publicznych na terenie Dzierżoniowa oraz ustalenia stawek i sposobu poboru opłat za postój pojazdów samochodowych w tej strefie. Zgodnie z § 12 tej uchwały, wchodzi ona w życie po upływie czternastu dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego z mocą obowiązującą od 1 stycznia 2023 r.

Pismem z 3 kwietnia 2024 r. Prokurator Rejonowy w Dzierżoniowie wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu skargę na powyższą uchwałę Rady Miejskiej Dzierżoniowa (dalej: organ, organ stanowiący, Rada Miejska) w części, tj. § 7 ust. 1 uchwały oraz § 6 ust. 4 i § 15 ust. 4 załącznika nr 2 do uchwały stanowiącego Regulamin Strefy Płatnego Parkowania na terenie Dzierżoniowa obręb Centrum. Zaskarżając powyższą uchwałę w części, zarzucił istotne naruszenie: - art. 94 Konstytucji RP w zw. z art. 13b ust. 4 pkt 2 u.d.p. poprzez przekroczenie delegacji ustawowej i niezgodne z ustawą w § 5 ust. 1 pkt 8 uchwały przekazywanie przez Radę Miejską przypisanych sobie kompetencji innemu organowi, tj. Burmistrzowi Dzierżoniowa,

- art. 94 Konstytucji RP w zw. z art. 13 ust. 1 pkt 1, art. 13b ust. 4, art. 13f ust. 1 i 2 u.d.p. poprzez przekroczenie delegacji ustawowej i określenie w § 7 ust. 1 i 2 uchwały opłaty niemieszczącej się w granicach ustawowego upoważnienia, - art. 94 Konstytucji RP w zw. z art. 13b ust. 1 i 4 u.d.p. poprzez przekroczenie delegacji ustawowej i określenie w § 15 ust. 4 załącznika nr 2 do uchwały sposobu pobrania opłaty dodatkowej,

- art. 94 Konstytucji RP w zw. z art. 13b ust. 6 pkt 2 i art. 19 u.d.p. poprzez przekroczenie delegacji ustawowej i określenie w § 6 ust. 4 załącznika nr 2 do uchwały niezgodnie z ustawą wykonawcy oznaczenia i likwidacji „koperty”.

W oparciu o postawione powyżej zarzuty, wniósł o stwierdzenie nieważności uchwały XLVII/432/22 Rady Miejskiej Dzierżoniowa w zaskarżonym zakresie.

W uzasadnieniu skargi wskazał, że zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego w przypadku zaskarżonej uchwały, określa art. 40 u.s.g. W tym miejscu podkreślił, że art. 40 ust. 1 u.s.g. jednoznacznie określa, że uprawnienia do stanowienia przez gminę aktów prawa miejscowego nie mogą wykraczać poza upoważnienia ustawowe. Następnie zaznaczył, że przepisy prawa miejscowego mają charakter wykonawczy, uzupełniają ustawę i są ustanowione w celu jej wykonania. Nie mogą zatem regulować materii, która nie jest przedmiotem ustawy. Powołując się na wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 20 kwietnia 2010 r., sygn. akt III SA/Kr 1/09 zaznaczył, że w przeciwnym razie przepisy prawa miejscowego tracą swój wykonawczy charakter i stając się samodzielnym źródłem prawa, wykraczają poza upoważnienie ustawowe. Powołując się na powyższe poinformował, że treść zaskarżonej uchwały wskazuje na przekroczenie granic upoważnienia ustawowego w wyżej przywołanym zakresie i takie przekroczenie stanowi jej § 5 ust. 1 pkt 8. Podniósł, że w § 5 ust. 1 uchwały Rada Miejska wyszczególniła podmioty, dla których wprowadziła zerową stawkę opłaty parkingowej. Jednocześnie w pkt 8 ustalono zerową stawkę dla wykonawców świadczących na podstawie umów zawartych z Gminą Miejską Dzierżoniów usług, którym zostało wydane przez Burmistrza Dzierżoniowa stosowne zezwolenie. Jak podkreślił Prokurator, uregulowanie to stanowi istotne naruszenie art. 13b ust. 4 pkt 2 u.d.p., gdyż nadaje burmistrzowi miasta kompetencje do udzielania na podstawie zezwolenia prawa do korzystania z zerowej stawki opłaty parkingowej. Dalej wskazał, że art. 13b ust. 4 pkt 2 u.d.p. upoważnia Radę Miejską do decydowania w kwestii określenia zerowej stawki opłaty parkingowej, zatem przekazywanie tych kompetencji innemu organowi jest niezgodne z ustawą o drogach publicznych oraz narusza art. 7 Konstytucji RP (działanie organów władzy publicznej odbywa się na podstawie prawa i w jego granicach).

Uzasadniając drugi z podnoszonych zarzutów Prokurator w pierwszej kolejności zauważył, że w § 7 ust. 1 uchwały organ również wykroczył poza zakres kompetencji prawodawczej przyznanej przez ustawodawcę. Rada Miejska uchwaliła bowiem, że niedopełnienie przez kierującego pojazdem samochodowym obowiązku wyłożenia w widocznym miejscu biletu parkingowego, abonamentu lub karty parkingowej stanowi podstawę do nałożenia na kierującego pojazdem opłaty dodatkowej. Jednakże jeżeli kierujący pojazdem samochodowym po wystawieniu zawiadomienia o nałożeniu opłaty dodatkowej niezwłocznie, nie później niż w terminie 7 dni

wykaże, że w chwili wystawienia zawiadomienia miał uiszczoną opłatę parkingową lub posiadał ważny abonament albo kartę parkingową, to odstępuje się od nałożenia opłaty dodatkowej (§ 7 ust. 2). Zgodnie natomiast z art. 13f ust. 1 u.d.p., opłatę dodatkową pobiera się wyłącznie za nieuiszczenie opłat za parkowanie pojazdów samochodowych na drogach publicznych, a nie za niedopełnienie obowiązku wyłożenia w widocznym miejscu biletu parkingowego, abonamentu lub karty parkingowej. Jak podkreślił, art. 13 ust. 1 pkt, art. 13b ust. 4 i art. 13f u.d.p. wyznaczają granice ustawowego upoważnienia rady gminy do uregulowania kwestii opłat za parkowanie w drodze prawa miejscowego. W jego ocenie, uchwalając § 7 zaskarżonego aktu, organ wykroczył poza zakres tego upoważnienia.

Następnie Prokurator wskazał, że treść § 15 ust. 4 Regulaminu strefy płatnego parkowania na terenie Dzierżoniowa obręb Centrum, będącego załącznikiem nr 2 do zaskarżonej uchwały, również wskazuje na przekroczenie kompetencji ustawowych, bowiem przepis ten stanowi, iż opłata dodatkowa podlega przymusowemu ściągnięciu w trybie określonym w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Jak dalej stwierdził, taka regulacja nie mieści się w pojęciu „sposobu pobierania opłat”, o którym mowa w ustawie o drogach publicznych. Jak poinformował dalej, określenie trybu egzekucji opłaty dodatkowej nie mieści się w zakresie upoważnienia ustawowego.

W dalszej kolejności Prokurator podniósł, że Rada Miejska w § 6 ust. 4 załącznika nr 2 do zaskarżonej uchwały (w rozdziale dotyczącym uregulowania kwestii abonamentów uprawniających do postoju pojazdów m. in. na kopercie czyli zastrzeżonym stanowisku postojowym) wykonanie oznakowania oraz likwidację koperty powierzyła podmiotowi ubiegającemu się o abonament (wnioskodawcy). Jak dalej zauważył, organ stanowiący wkroczył w kompetencje innego organu, gdyż na podstawie art. 13b ust. 6 pkt 2 u.d.p., miejsca takie (koperty) wyznacza w strefie płatnego parkowania organ właściwy do zarządzania ruchem na drogach w uzgodnieniu z zarządcą drogi. Powołując się na art. 10 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. 2023 r., poz. 1047 ze zm.) oraz na art. 19 ustawy o drogach publicznych wyjaśnił, że Rada Miejska Dzierżoniowa nie ma ustawowych uprawnień do określania zasad wyznaczania zastrzeżonych stanowisk postojowych.

W odpowiedzi na skargę Gmina Miejska wniosła o umorzenie postępowania w sprawie skargi. W uzasadnieniu wskazała, że wniosek Prokuratora zawarty w skardze o stwierdzenie nieważności zaskarżonych przepisów uznaje za zasadny.

Pismem z 5 lipca 2024 r. organ poinformował, że w dniu 24 czerwca 2024 r. Rada Miejska podjęła uchwałę nr IV/31/24 uwzględniającą naruszenia prawa wskazane przez Prokuratora w niniejszej skardze. Do pisma załączył kopię uchwały.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu zważył, co następuje:

Skarga jest zasadna.

Zgodnie z art. 1 § 1 i 2 ustawy z 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. z 2024 r., poz. 1267), sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej. Zakres kontroli działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne stosownie do treści art. 3 § 2 pkt 5 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2024 r., poz. 935) — dalej p.p.s.a., obejmuje orzekanie m.in. w sprawach skarg na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego i terenowych organów administracji rządowej. W myśl natomiast art. 147 § 1 p.p.s.a., sąd uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególnie wyłącza stwierdzenie ich nieważności. Podstawy stwierdzenia nieważności uchwały lub aktu organu gminy wyznaczają przepisy u.s.g. W myśl art. 91 ust. 1 tej ustawy uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. Podstawą stwierdzenia takiego faktu jest uznanie, że doszło do istotnego naruszenia prawa. Według bowiem ust. 4 powołanego artykułu, w przypadku nieistotnego naruszenia prawa organ nadzoru nie stwierdza nieważności uchwały ograniczając się do wskazania, iż uchwałę wydano z naruszeniem prawa. W konsekwencji stwierdzenie nieważności uchwały może nastąpić tylko wtedy, gdy pozostaje ona w wyraźnej sprzeczności z określonym przepisem prawa, co jest oczywiste i bezpośrednie oraz miało wpływ na jej treść.

Akty prawa miejscowego, zgodnie z art. 87 ust. 2 i art. 94 Konstytucji RP, są źródłami powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej na obszarze działania organów, które je ustanowiły.

Ustanawianie aktów prawa miejscowego należy do kompetencji organów samorządu terytorialnego, które czynią to wyłącznie na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie. Materia uregulowana wydanym aktem normatywnym powinna wynikać z upoważnienia ustawowego i nie może przekraczać zakresu tego upoważnienia. Regulacje zawarte w akcie prawa miejscowego mają na celu uzupełnienie przepisów powszechnie obowiązujących rangi ustawowej, kształtujących prawa i obowiązki ich adresatów. Ze względu na hierarchię źródeł prawa, akty prawa miejscowego mają charakter zależny od źródeł prawa wyższego rzędu, czego konsekwencją jest stanowisko, że nie mogą normować materii uregulowanych aktami wyższego rzędu, nie mogą również wykraczać poza zakres delegacji ustawowej.

Zgodnie z art. 94 Konstytucji RP, organy samorządu terytorialnego ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie. Wyrazem tej zasady jest art. 40 ust. 1 u.s.g. Ze wskazanych unormowań oraz z konstytucyjnej zasady praworządności (art. 7 Konstytucji RP) wynika wymóg tworzenia aktów prawa miejscowego na podstawie delegacji ustawowej i wyłącznie w granicach zawartego w ustawie upoważnienia, ponieważ w hierarchii źródeł prawa akty prawa miejscowego zajmują pozycję zależną – jako uwarunkowane normami zawartymi w aktach prawnych wyższego rzędu nie mogą regulować materii ustawowych ani nie mogą wykraczać poza unormowania ustawowe. Każdorazowo w akcie rangi ustawowej zawarte być musi upoważnienie dla lokalnego prawodawstwa, czyli tzw. delegacja. Upoważnienie to musi być przy tym wyraźne, a nie tylko pośrednio wynikające z przepisów ustawowych, nie jest bowiem dopuszczalne domniemywanie kompetencji prawodawczych i wskazywać winno organ administracji publicznej właściwy do wydania danego aktu normatywnego. Każde wykroczenie poza udzielone upoważnienie jest istotnym naruszeniem normy kompetencyjnej i stanowi jednocześnie o naruszeniu konstytucyjnych warunków legalności aktu prawa miejscowego.

Podstawę materialnoprawną zaskarżonej uchwały stanowią przepisy ustawy o drogach publicznych. Zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 1 u.d.p. korzystający z dróg publicznych są obowiązani do ponoszenia opłat za postój pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania. Z kolei art. 13b ust. 1 u.d.p. stanowi, że opłatę, o której mowa w powyższym przepisie, pobiera się za postój pojazdów samochodowych w strefie płatnego parkowania, w wyznaczonym miejscu, w określone dni robocze, w określonych godzinach lub całodobowo. W myśl natomiast art. 13b ust. 2 u.d.p., strefę płatnego parkowania ustala się na obszarach charakteryzujących się znacznym deficytem miejsc postojowych, jeżeli uzasadniają to potrzeby organizacji ruchu, a to w celu zwiększenia rotacji parkujących pojazdów samochodowych lub realizacji lokalnej polityki transportowej, w szczególności w celu ograniczenia dostępności tego obszaru dla pojazdów samochodowych lub wprowadzenia preferencji dla komunikacji zbiorowej. Zgodnie z art. 13b ust. 3 u.d.p., rada gminy (rada miasta) na wniosek wójta (burmistrza, prezydenta miasta), zaopiniowany przez organy zarządzające drogami i ruchem na drogach, może ustalić strefę płatnego parkowania. Na podstawie art. 13b ust. 4 pkt 2 u.d.p. może także wprowadzić opłaty abonamentowe lub zryczałtowane oraz zerową stawkę opłaty dla niektórych użytkowników drogi. Z kolei stosownie do art. 13b ust. 4 pkt 3 u.d.p., rada gminy (rada miasta), ustalając strefę płatnego parkowania określa sposób pobierania opłaty, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 u.d.p. Powołane wyżej przepisy ustawy o drogach publicznych zawierają zatem upoważnienie dla właściwego organu uchwałodawczego samorządu terytorialnego do ustanowienia przepisów prawa miejscowego. Przepisy art. 13b ust. 3 i 4 u.d.p. zakreslają granice ustawowego upoważnienia rady gminy do ustalenia strefy płatnego parkowania, wysokości opłaty, wprowadzenia opłaty abonamentowej lub zryczałtowanej oraz zerowej stawki opłaty dla niektórych użytkowników drogi oraz określenia sposobu pobierania opłat za postój pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania.

W pierwszej kolejności Prokurator zakwestionował przepis zawarty w § 5 ust. 1 pkt 8 zaskarżonej uchwały, którym wprowadzono stawkę zerową opłaty parkingowej dla wykonawców świadczących na podstawie umów zawartych z Gminą Miejską usług, którym zostało wydane przez Burmistrza stosowne zezwolenie. Tym samym § 5 ust. 1 pkt 8 zaskarżonej uchwały przekazuje Burmistrzowi kompetencje Rady Miejskiej wynikające z art. 13b ust. 4 pkt 2 u.d.p. Odnosząc się do tego zarzutu Sąd wskazuje, że organem właściwym do ustalania stawek opłat za korzystanie z dróg publicznych, maksymalnych wysokości stawek tych opłat oraz podmiotów właściwych do ich pobierania jest rada gminy. Do jej kompetencji należy — zgodnie z treścią art. 13b ust. 3 i 4 u.d.p. — ustalanie strefy płatnego parkowania na wniosek wójta (burmistrza, prezydenta miasta), ustalanie wysokości opłat w tym opłat abonamentowych lub zryczałtowanych, także określenie sposobu pobierania tych opłat. Powyższe przepisy zawierają zatem upoważnienie dla rady gminy do ustanowienia we wskazanym w nich zakresie przepisów prawa miejscowego, obowiązującego na obszarze

gminy. Tym samym Sąd stwierdza, że § 5 ust. 1 pkt 8 zaskarżonej uchwały jest sprzeczny z przepisami ustawy o drogach publicznych.

Sąd podzielił również stanowisko Prokuratora, że § 7 ust. 1 uchwały również stanowi przekroczenie uprawnień kompetencyjnych organu. Podejmując zaskarżoną uchwałę Rada Miejska przekroczyła bowiem określone normami ustawowymi granice przyznanego jej władztwa w zakresie zaskarżonego § 7 uchwały. Zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 1 lit. a) u.d.p., korzystający z dróg publicznych są obowiązani do ponoszenia opłat za postój pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania. Następnie w myśl art. 13f ust. 1 u.d.p. za nieuiszczenie opłat, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, pobiera się opłatę dodatkową. Wreszcie stosowanie do art. 13f ust. 2 u.d.p., rada gminy (rada miasta) określa wysokość opłaty dodatkowej, o której mowa w ust. 1, oraz sposób jej pobierania. Treść cytowanych przepisów jednoznacznie wskazuje, że opłata dodatkowa pobierana jest za nieuiszczenie opłat za postój pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania, nie zaś, jak zauważył słusznie Prokurator, za niedopełnienie przez kierującego pojazdem samochodowym obowiązku wyłożenia w widocznym miejscu biletu parkingowego, abonamentu lub karty parkingowej.

Kolejny zarzut Prokuratora dotyczy treści § 6 ust. 4 załącznika nr 2 do zaskarżonej uchwały. Przepis ten wskazuje, że wnioskodawcy ubiegającemu się o abonament uprawniający do postoju m.in. na kopercie czyli zastrzeżonym stanowisku postojowym, Rada powierza wykonanie oznakowania oraz likwidację tzw. koperty. Tymczasem, jak słusznie wskazał Prokurator, w myśl art. 13b ust. 6 pkt 1 u.d.p., to organ właściwy do zarządzania ruchem na drogach w uzgodnieniu z zarządcą drogi wyznacza w strefie płatnego parkowania lub śródmiejskiej strefie płatnego parkowania miejsca przeznaczone na postój pojazdów, w tym stanowiska przeznaczone na postój pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową. Jak wskazuje powyższy przepis, organ stanowiący nie posiada kompetencji do uchwalenia takich przepisów, są one bowiem niezgodne z ustawą o drogach publicznych.

W treści § 15 ust. 4 załącznika nr 2 do zaskarżonej uchwały organ ustanowił, że opłata dodatkowa podlega przymusowemu ściągnięciu w trybie określonym w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Sąd przyjmuje argumentację Prokuratora, że taka regulacja nie mieści się w pojęciu „sposobu pobierania opłat”. Zgodnie z art. 13b ust. 4 u.d.p., rada gminy (rada miasta), ustalając strefę płatnego parkowania m.in. ustala wysokość opłat i określa sposób pobierania tych opłat. Sposób pobierania, czyli zasady, formy i ogół czynności technicznych, pozwalających na dokonanie opłaty, sposób dokonania ustaleń, czy kierujący pojazdem pozostawił pojazd w strefie parkowania bez uiszczenia opłaty i czy w konsekwencji jest zobligowany do uiszczenia opłaty dodatkowej (zob.: M. Burtowy [w:] Drogi publiczne. Komentarz, Warszawa 2022). Ustawowe upoważnienie rady gminy nie dotyczy zatem określenia trybu egzekucji opłaty dodatkowej. Jak słusznie zauważył Prokurator, ustawodawca w art. 40d u.d.p. normuje zagadnienia dotyczące odsetek za opóźnienie, egzekucji oraz przedawnienia należności z tytułu tych opłat, zatem ustanawiając § 15 ust. 4 załącznika nr 2 do uchwały, organ wykroczył poza swoje uprawnienia.

Sąd podkreśla, że nie wystąpiły okoliczności uzasadniające umorzenie postępowania sądowoadministracyjnego zainicjowanego niniejszą skargą z uwagi na wyeliminowanie z obrotu prawnego kwestionowanej uchwały wskutek podjęcia przez Radę Miejską Dzierżoniowa uchwały nr IV/31/24 z dnia 24 czerwca 2024 r. Skutki prawne uchylenia aktu i stwierdzenia jego nieważności są odmienne. Stwierdzenie nieważności aktu prawa miejscowego wywołuje skutek ex tunc, a więc od momentu podjęcia uchwały, wobec której stwierdzono nieważność. Natomiast uchylenie, zmiana, czy wygaśnięcie stwierdzone w danym akcie nie wywołuje wstecznego skutku tylko skutek ex nunc (na przyszłość). Zatem zmiana lub też uchylenie uchwały podjętej przez organ jednostki samorządu terytorialnego w sprawie z zakresu administracji publicznej nie czyni zbędnym wydania przez sąd administracyjny wyroku, jeżeli zaskarżona uchwała może być stosowana do sytuacji z okresu poprzedzającego jej uchylenie lub zmianę.

Kierując się całością przedstawionej argumentacji, Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu, działając na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a., orzekł jak w sentencji wyroku.

Sprawa została rozpoznana na posiedzeniu niejawnym, w trybie uproszczonym bez przeprowadzenia rozprawy, stosownie do treści art. 119 pkt 2 p.p.s.a.